

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

ОРКЕСТЪР СЪС СВОЙ ОБЛИК И ПРИСЪСТВИЕ

В това Русенската филхармония ни убеди и с втората си изjava на фестивалиния по дум, този път под диригентството на Алексей Измирилев. И то още преди концерта — с умението да подбора и осмисля извървяващата програма, която включва: Токата от Пламен Джурев, Концерт за пиано и оркестър № 4 от Бетховен със солист Димо Димов, и Симфония № 6 „Патетична“ от Чайковски. Три творби, принадлежащи към различни стилови епохи, но обединени от общата идея за вечната антитеза между човека и съдбата.

Първоначално с тази идея ни ангажира оригиналната като композиция Токата, моделирана с богата звукова палитра от съвременни изразни средства и ефекти. Драматичният конфликт между личността и съдбата — фатум излиза на преден план и в бавната част на инструменталния концерт, за да достигне мащабното си превъплъще

ние в симфоничния цикъл. Доказателство за идейно-образната близост между Патетична симфония и втората част на клавирния концерт ни е оставил и самият Чайковски, който я нарича „...перла в Бетховеновското творчество, съдържаща една от най-силните по патетичност идеи, изразявани някога в музиката. Безсилните пориви на човешката душа в борбата с неотразимите удари на фатума — ето мисълта, която е изразена в това Анданте...“

При такова осмисляне на програмата всяка творба звучи като етап от единен музикално-драматургически процес, който концентрира и задълбочава слушателското възприятие. Музикалната реализация на този процес Русенската филхармония под диригентството на Измирилев осъществява в съответствие с неговия замисъл.

Най-голямото художествено достижение бе интерпретацията на Шеста симфония от

Чайковски. Едва ли има друга творба, която още от самото си създаване да е предизвикала толкова различни оценки и разнисли и същевременно така убедително и логично да звучи в многообразните си тълкувания. В нея Чайковски като че ли успява да достигне оптималният вариант на художествен изказ на идеята и чрез нетрадиционната форма и с геннада простотата на средствата да

пресъздаде музикалната драматургия. „... Считам, че тази симфония е най-хубавата и най-искрената от всичко, което съм написал досега...“ — еподеля той. Сякаш комментаторът в края на творчествения си път, с цялата си житейска мъдрост е искал да отпрати своето философско послание за смисъла на човешкия живот, за тази тежъкост на, но мъдра истината, че на земята се живее само веднъж. Оттук и универсализмът, актуалността и убедителността на различните трактовки на симфонията. Интерпретацията, която Алексей Измирилев съвместно с русенските филхармонисти ни предложи, бе също нетрадиционна, но последователна и обоснована. Диригентът не търсеше само целната характеристика на отделните драматургически линии и части, а успя да прокликне в цялостната естетическа структура на симфоничния цикъл. Размахът, с който бе изведен драматургическият потенциал (особено в

третата и четвъртата част) доведе до големи емоционално-смысловы кулминации, които като че ли оставиха на втори план мислите за някоя несполука в оркестровия апарат — неточни встъпления и интонирание, недобър баланс между групите. Вероятно с времето тази творба ще навлезе още по-дълбоко в творческия натюрел на този талантлив наш диригент и той ще успее да задълбочи драматургическия контраст между частите и да разшири динамическата амплитуда на оркестъра.

Друга кулминация в реалитетното зряне на програмата бе солистичната изjava на Димо Димов с Бетховеновия клавирен концерт. За техническата сложност на този концерт говори фактът, че поредомлямата му виртуозност Бетховен вече почти глух, е бил принуден сам да го изпълни за първи път. Чрез своята интерпретация пианистът Димо Димов успя да постигне своя, задълбочен прочит на произведението, без да нарушава стиловата му чистота. Най-въздействащо той претвори великолепната бавна част, в която чрез своето художествено майсторство ни накара да почувствуваме вкуса на непреходните ценности в изкуството. Може би по-голямата гъвкавост на оркестровия акомпанимент и диригентът ще спомогнат за още по-убедителното внушение на двете бързи части на концерта.

И не на последно място искам да отбележа заслугата на русенските филхармонисти, които всред многоцветната панорама от фестивални събития доказаха, че имат своето утвърдено място, свой облик и присъствие.

Росица НИКОЛОВА